

Аби лиш встигнути - Джерело

Написав Юлія Тонего
П'ятниця, 12 червня 2015, 06:52

До міста залишалось недалеко.
Вже сутеніло. Тихо падав сніг.
І світло фар вихоплювало легко
Блискучий лід, що на дорогу ліг.

Автомобіль заносило щоразу,
Хоч Ігор обережно кермував.
Він швидше не поїхав ані разу,
Та все ж, здавалось, увесь час ковзав.

В салоні тихо музика лунала.
Андрій, що сидів поруч, говорив,
Та вмить замовк від різкого сигналу
Й страшного скрипу гальм, що в ніч злетів.

А потім крик розпачливий, жіночий,
Такий, що серце навпіл розрива.
Один одному подивились в очі,
І думка в кожного: "Чи ще жива?"

Спинились на узбіччі. Вийшли разом.
Стояв КАМАЗ, ще декілька машин,
Та жінка, що кричала... І відразу
Все зрозуміли: потерпілий - син.

Водій КАМАЗу все ходив круг нього,
У розпачі не знав, чим допомогти.
Чи ж то хотів хіба жахіття цього?!
Він гальмував - не встигли перейти...

"Швидку! Швидку!" - гукали перехожі.
"Він помирає! Люди, допоможіть!"
А чи можливо допомогти? О Боже!
Як неживий у крові весь лежить.

У Ігоря тривожно билось серце.
"Аби лиш встигнути! О Боже мій,
Нехай до мене він іще озветься.
Аби лиш був ще, Господи, живий!"

Зірвав із себе шарф, зім'яв й до нього
Схилився і під голову поклав,
Та голосу не впізнаючи свого,
Повільно, чітко й голосно сказав:

"Ти чуєш? Чуєш? Бог є тут присутній.

Аби лиш встигнути - Джерело

Написав Юлія Тонего
П'ятниця, 12 червня 2015, 06:52

Йому ти не байдужий, хлопче, знай!
І знай також, що Він є всемогутній.
Тому кажу: ти зараз вибирай.

Ісус Христос страждав колись безвинно.
Віддав Своє життя, щоб ти не вмер.
Повір, прошу, що всі твої провини
Простити може Він тобі тепер.

Не відвернись від Нього в цю хвилину,
Бо так важливо, де буде душа!
Повір всім серцем в Божого ти Сина,
Бо, може, тут твого життя межа".

Стояли люди в сум'ятті довкола.
Хтось висловив обурення своє,
Що богомол оцей, мовляв, ніколи
Із настановами спокою не дає.

Ридала мама, дивлячись на сина:
"Помилуй, Господи, моє дитя!
Не дай, не дай, щоб він ось так загинув!
Прошу, Ти порятуй його життя!"

І враз Андріїв голос: "Що ти робиш?"
До Ігоря долинув. Потім знов:
"Вставай, ходімо! Як же ти так можеш?
Хіба це місце для таких промов?"

Але, тремтячи весь від хвилювання,
Той ще палкіш до хлопця говорив:
"Прошу, звернися до Христа з благанням,
Щоб Він тебе помилював, простив!"

Вже їхала швидка. Гучна сирена
Різнула тишу. Ігор не зважав.
Лиш серце в грудях билосся шалено,
І все молився, як умів та знав.

Нарешті той юнак, відкривши очі,
Хапаючи повітря, прохрипів:
"Прости мене, Господь...Я цього хочу...
Спаси...Дай вижити мені..." Й зомлів.

Підбігли лікарі, поклали ноші,
Забрали хлопця й швидко понесли.

Аби лиш встигнути - Джерело

Написав Юлія Тонего

П'ятниця, 12 червня 2015, 06:52

А Ігор подумки казав: "О Боже,
Як добре, що ми бути тут змогли".

"Ну ти даєш! Для чого так робити?
Оце вже дійсно вибрав слушний час!
Знайшов коли про Бога говорити.
Ти бачив, як дивилися на нас?"

Андрій стояв збантежений до краю.
А Ігор, дивлячись у даль, сказав:
"Я часу кращого для свідчення не знаю,
Бо вже одного разу промовчав.

Я пам'ятаю того чоловіка.
Він помирав у мене на очах.
В агонії на допомогу кликав.
Ну а мене скував усього страх.

Я відчував, як Дух Святий тривожить,
Щоб про Христа йому засвідкував.
Та я вагався: "Хіба це допоможе?"
І не сказав нічого. Не сказав!

Ти знаєш, друже, вже пройшло сім років,
А я все пам'ятаю, як тепер.
Не боязливим був тоді - жорстоким,
Бо, може, неспасенним він помер.

Тому хіба є час, щоб вибирати,
Коли чиєсь життя вже на межі?
Андрію, ні! Не можемо мовчати!
Бо чого варті ми тоді, скажи?"

Вони ще довго на шляху стояли,
Дивилися на сніг, на ліхтарі.
І вже обоє твердо в серці знали,
Що даремно тут о цій порі.

Цей час благословінням був від Бога,
Бо Ігор про спасіння розказав,
А для Андрія ця нічна дорога
Те показала, чого ще не знав.

*****

Життя коротке, і того не знати,
Де переступим вічності поріг.
Тому спішімо про Христа звіщати,

Аби лиш встигнути - Джерело

Написав Юлія Тонего

П'ятниця, 12 червня 2015, 06:52

Щоб не один прийти до Бога міг.

І не обманюймося тим, мовляв, не треба

Казати тут чи там, не той це час.

Душа людська так потребує неба,

Тож вказуймо на шлях туди щораз.

Це є найбільше Боже повеління:

Всім розказати про любов Христа,

Яка дарує грішникам спасіння.

Хай не мовчать про це наші уста!